

VÝKUPNA ČASU

„Doba je zlá a času mám málo,“ pravil kamarád, když jsem ho požádala, aby mi spravil kolo.
„Proč máš málo času?“, zeptala jsem se naivně, „vždyť je sobota.“
„Jo, holka,“ odvětil dívaje se pokradmu na hodinky, „čas není. Ten si musíš ukrást, najít nebo vyškemrat. A na to já nemám čas,“ dokončil kvapně větu a byl pryč.

Začíná nový rok a mnozí mí přátelé už nyní něco dohánějí, stíhají nebo někam chvátají. Zdá se, že čas je jim v patách a že je vytrvale pronásleduje. V bibli se píše, že moudrý člověk v dobách zlých čas vykupuje. Nerozumím tomu, ale třeba se někde doptám.

Celý týden jsem se vyptávala známých, hledala na internetu, listovala ve slovnících. Dokonce jsem navštívila zkušeného kazatele, aby mi tu věc vysvětlil.

„Musíte hledat v srdci, sestro. Tam skryl Bůh svou vůli. Vy ji můžete najít, poznat a přisvojit si pro dnešní nebo i zítřejší den. Ptejte se Boha na svůj čas,“ poradil mi kazatel, zamykaje za námi dveře. Někam velmi spěchal. Záviděla jsem mu tu pohotovost, s jakou se dokázal řídit Božím slovem.

Nakonec mě napadlo podívat se do telefonního seznamu. A světe, div se! Stálo tam VÝKUPNA ČASU. Neprodleně jsem zatelefonovala a zeptala se, mají-li otevřeno.

„Samozřejmě, my máme otevřeno stále. Máme totiž Času nazbyt,“ odvětil pomalý, trochu mdlý hlas. Ihned jsem se odebrala na kýženou adresu. Dveře se otevřely samy, ale tak pomalu, že jsem měla dost času se vydýchat z poněkud nedočkavé chůze. Vstoupila jsem dovnitř a hned mě zaplavila spousta vůní, pachů, světél a mnohačetný tikot, vyzvánění a bimbání všelijakých časoměřičů. Aha, je to vlastně prodejna hodin, a zřejmě se jedná o zajímavý název hodinářství. Jakápak Výkupna času.

Po nějaké chvíli se mě zdvořile zeptal pán neurčitého věku, jaké mám přání.

„Chtěla bych nějaký moudrý a příjemný Čas, ale zřejmě jsem si spletla prodejnu,“ vysvětlila jsem tomu člověku a už už brala za kliku.

„Jste tady správně,“ zadržel mě pomalý hlas toho pána. Čas, který hledáte, je tady všude. Musíte si ale vybrat ten, který je naší firmou vykoupený a pro vás vhodný.

Vůbec jsem tomu chlápku nerozuměla, ale následovala jsem ho. Viděla jsem, že kromě hodin, budíků, metronomů a stopek je všude spousta rozmanitých látek. Povalovaly se ve velkých štůčcích, byly složené na hromádkách jako kapesníky nebo stočené do svitků. Některé visely jako honosné drapérie, jiné se ztrácely v koutku - malé kousíčky připomínající smetí.

To bych nebyla ženská, abych se na látky hned nevrhla. Chtěla jsem si je pořádně prohlédnout, osahat, promnout mezi prsty. Taková záplava barev a tkanin, až oči přecházely. Můj společník se pochlubil:

„To všechno je čas - naměřený, poskládaný, pohozený, zavěšený. Čas nabídnutý našim zákazníkům.“

„Kde se tu vzalo tolik Času?“, zeptala jsem se nechápavě.

„To víte, některý je darovaný, některý ukradený nebo nalezený, jiný jsme si udělali, jiný jsme přidali. Žádný Čas ale není koupený. Pouze některý je vykoupený. A ten vykoupený můžete mít. Bude jen váš.“

„Jak ten svůj vykoupený Čas poznám?“, nechápala jsem.

„Hlavně nespěchejte a hledejte. Sama porozumíte, který je ten pravý,“ to řekl ten člověk a zmizel.

Co nejpomaleji jsem se snažila prohlížet si látky. Byla jsem sice trochu neklidná z toho neustálého tikání, šumění písku (byly tu i přesýpací hodiny), bimbání a pípání. Také ty vůně mne trochu znepokojovaly, ale za chvíli jsem si zvykla.

Ale, ale - co je zas tohle? Kdykoliv jsem chtěla vzít do ruky nějakou látku a zblízka si ji prohlédnout, moje ruka se chopila prázdná, dá-li se to tak říci. Ty látky tu viditelně byly. Každá nějak osobitě voněla nebo páchla a každá měla jiný vzhled. Byly různě potištěné nebo protkané vzory a obrazy. Třeba na nich byla čísla, květiny, ryby, psi, ale také jídlo, televizní obrazovky s různými výjevy. Na jiných byly vyobrazeny láhve piva, oblečení i nazí lidé, knihy, displye s obrázky a texty, fotbalové míče, sportovní nářadí, malé děti, fotografické aparáty, nástroje, přístroje, klubíčka, obleky. Také moře, pouště, hory i dopravní prostředky všeho druhu. Nedovedla bych všechno vyjmenovat. Vzory na tkaninách byly podivuhodně výrazné a tak barevné, že vypadaly jako živé. Jenže, kdykoliv jsem se chtěla něčeho dotknout, prostě to nešlo. Jako by tam byl jen vzduch. Konečně jsem objevila látku, která se mi moc líbila a zůstala v mé ruce bez dalších triků. Látko byla heboučká, jemně protkaná hudebními symboly - notami, houslovými i basovými klíči, linkami - vším, co patří k hudbě, když ji chcete znázornit na něčem viditelném.

Jen jsem pomyslela, jaké by z ní byly hezké šaty, látka se jaksi přeměnila a šaty ležely přede mnou na pultě. Udivena jsem je hned vyzkoušela. Padly jako ulité. Při pohledu do zrcadla - kde se vzalo, tu se vzalo - viděla jsem, že jsem nikdy nic tak pěkného na sobě neměla.

Už jsem na nic nečekala. Popadla jsem kabát a vydala se do sychravého adventního podvečera. Měla jsem v úmyslu rozběhnout se k přijíždějící tramvaji, ale podivně ztěžklé nohy mi to nedovolily a tramvaj ujela. Schovala jsem se v podloubí před mokře padajícím sněhem. Vtom jsem zaslechla nepopsatelně krásný zvuk nějakého šalmaje nebo flétny. Přestala jsem myslet na svou tramvaj a jako očarovaná jsem se vydala za tím hlasem. Na samém konci podloubí hezký mladík, vysoký a kudrnatý hrál na zobcovou flétnu tak jímavou melodií, že srdce usedalo. Zdálo se ale, že nikdo z lidí spěchajících v hustém davu kolem nás ho nevidí ani neslyší. Flétnista měl přivřené oči a také příliš nevnímal, co se kolem něho děje. Když dohrál, zeptala jsem se:

„Proč tu hraje? To máte tolik času?“

„Ano, mám. Jsem nezaměstnaný a tak hraju lidem pro radost a Pánu Bohu ke chvále.“ Pak chvíli kašlal a kýchal, protože byl zjevně nastydělý. I hlas mu chraptěl. Flétna, na kterou zase začal hrát, se však rozezněla čistým a jásavým tónem.

Postavila jsem se kousek od něho a celou svou bytostí vnímala písně, které mne odvedly hodně daleko z města, na pastviny a do hor, kde nebyli žádní úspěšanci. Jen nebe, vítr, skály, tráva, květiny a možná nějaká ta ovečka.

Když jsem se dost naposlouchala, sáhla jsem do peněženky a položila na hudebníkův batůžek své předposlední peníze.

„Děkuji vám za váš čas,“ řekla jsem tomu mládenci.

„I já vám děkuju. Koupím mému klukovi něco dobrého a sobě aspirin,“ zachrptěl kučeravý hudebník a znovu přiložil flétnu k ústům. Měl totiž dost Času. Dost času pro radost lidem i Pánu Bohu.